wad ennestele tenistust omma ammeti joukama meistride juresť, et saaksid mitto muud ja teist modi tööd nähha, kui neil koddo olli olnud. Monned sellid lähwad üsna kaugel ja mitto riki läbbi. Kui nemmad moistlikkud, kassinad ja prisked töteggiad on, kes omma ammeti peäle hästi on öppetud, siis leiawad omma teereisi peält eunamiste iggast suremast linnast peagi head tenistusse kohta, nenda et neil ommast pisokessest warrast suurt kullutamist ei olle mitte tarwis, ja et tee-roaks neile suggu ikka kukrusse järrele jääb.

Se mis siin nimmetati, läks ehk selletamisseks ja nago eestkõnneks tarwis selle juttustamisse jures, mis nüüd kätte saab.

Kaks saksa handwerki sellit, teine seppa ammetist, teine tisleri ammetist, kes jubba issamaal lahke sõbrusse sees ollid ellanud, juhtusid omma ammeti reisi peäl ühhe wõõra linna sees koggematte jälle kokko. Suur olli möllematte rõõm, sest et keik teised seäl linnas neile üsna wõõrad ollid. Iggaühhel olli omma ammeti meistri jures tööd, kelle kallal nemmad truid ollid. Kui päwa tö ausaste tehtud ja puhkamisse õhto aeg kätte sai, tullid nemmad ennamiste ikka teine teist waatma ja meelt jahhutama mõnnusa kõnnelemiste läbbi, mis nende issa ja emma ning sugulaste ja kodduse luggu peäl käisid, nenda kui ollid ommal armsal sündimisse kohhal sedda keik järrele jätnud. Terwet aastat ollid nemmad seäl wõõras linnas ausaste läbbi aianud ja iggaüks omma ammeti polest kaunis paljo jure õppinud. Siis hakkasid jälle emale minnema. Se pissuke rahha warrandus, mis ollid ennestele korjanud, olli neil ühheskous, ja se kestas neile kaunis kauaks, sest et ellasid kassinaste ja et ei raisanud sedda mitte lia sõmisse egga jomisse läbbi. Mõnned näddalad ollid nemmad omma teereisi peäl rahholiste eddasi sanud, kui juhtusid ühhe surema linnase, kus mõtlesid ennestele jälle iggaüks ommas ammetis tööd ning teristust otsida. Nüüd sai agga ueste awwalikkuks, et inimeste mõtted ei sünni ei ammogi mitte iggakord ühte Jummala mõttedega. Piddid ennestele tööd otsima, agga seppa ammeti sel langes haige wodi peäle, ja se haigus andis ennast kohhe hakatusses ni rängal wisil tunda, et tisleri sel ei piddand mitte üksnes päwal ja õsel sõbra eest hoolt kandma, waid ka nisuggust roga murretsema, mis haigele sünnib, ja temmale tohtri ning aapteki abbi noudma. Oh, mis waene luggu olleks muido sel haigel olnud, kui helde Jummal